

AFDELING  
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet  
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),  
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats  
Roermond (hierna: de rechtbank), van 13 januari 2010 in zaak nr. 09/22944  
in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 juni 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 januari 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 februari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Borman  
lid van de enkelvoudige kamer

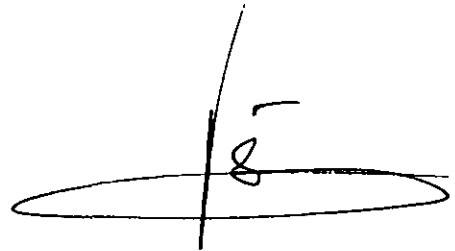
w.g. Van Loon  
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 april 2010

284-572.

Verzonden: 27 april 2010

Voor eensluidend afschrift,  
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small '8' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

# uitspraak

---

## RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE Zittinghoudende te Roermond

Sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer  
Vreemdelingenkamer

Procedurenummer: AWB 09 / 22944

**Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet  
bestuursrecht (Awb)**

inzake

, eiser,

...GEMACHTIGDE MR. J.K. KOUV,...

tegen

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

### 1. Procesverloop

1.1. Bij fax van 24 juni 2009 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 4 juni 2009, verzonden op 5 juni 2009. Bij dit besluit heeft verweerder geweigerd eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna Vw 2000) te verlenen.

1.2. Bij schrijven van 21 juli 2009 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

1.4. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 29 oktober 2009, gevoegd met de beroepszaak AWB 09 / 22942, zijnde de zaak van de broer van eiser . Eiser en diens broer zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M. van Ettikhoven. Als tolk in de Arabische taal is verschenen de heer A. Gondy.

1.5. Na de gevoegde behandeling heeft de rechtbank de zaken gesplitst en in iedere zaak separaat uitspraak gedaan.

### 2. Overwegingen

2.1. Eiser is volgens zijn verklaring geboren op \_\_\_\_\_ en is van Iraakse nationaliteit. Hij behoort tot de Arabische bevolkingsgroep. Eiser heeft op 8 oktober 2008 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000.

Procedurenummer: AWB 09 / 22944

2

Ter onderbouwing van voormelde aanvraag heeft eiser - kort en zakelijk weergegeven - aangevoerd dat hij afkomstig is uit (Centraal-Irak). Hij heeft als (semi)-professioneel bokser bij een sportclub getraind. Tijdens die trainingen is eiser drie keer benaderd door iemand van de . Deze persoon vroeg aan eiser om zich aan te sluiten bij hen. Eiser heeft verklaard dat hij vervolgens op 27 mei 2007 is beschoten toen hij op weg was van zijn sportclub naar zijn huis. Bij deze schietpartij is zijn vriend om het leven gekomen. Tevens werd eiser aangesproken door het Al Mehdi-leger vanwege het gedrag en de opvattingen van zijn vader, die zich - na het voorval ter zake van de beschieting - tot drie keer toe in beschonken toestand op straat negatief heeft uitgelaten over de islam en de overheid. Eisers vader was een communist en was tegen alle religies. Eiser is na de beschieting op 27 mei 2007 op verschillende adressen in bij familie ondergedoken. De nationale commando's hebben zijn vader en twee broers in november 2007 opgepakt en meegenomen. Eiser heeft zowel van zijn vader als van die twee broers sindsdien niets meer vernomen. Zijn moeder is met een andere broer bij de zus van eiser gaan wonen. In augustus 2008 heeft eiser vervolgens Irak verlaten.

2.2. Bij brief van 10 april 2009 heeft verweerder aan eiser bekend gemaakt dat hij voornemens is de aanvraag af te wijzen.

2.3. Van de aan hem geboden gelegenheid zijn zienswijze omtrent dit voornemen kenbaar te maken, heeft eiser gebruik gemaakt bij schrijven van 28 april 2009.

2.4. Bij besluit van 4 juni 2009, heeft verweerder de asielaanvraag afgewezen, op grond van het bepaalde in artikel 31 van de Vw 2000, eerste lid in samenhang met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000. Verweerder heeft eiser tegengeworpen dat hij toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielaanvraag en daarnaast onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute. Gelet op voormeld standpunt en omdat de vermoedens die eiser ontleent aan de feiten die deel uitmaken van zijn asielaanvraag niet reëel zijn bevonden, ontbeert het asielaanvraag positieve overtuigingskracht, aldus verweerder.

2.5. Blijkens de stukken en het verhandelde ter terechtzitting richt het beroep zich tegen verweerders besluit voor zover eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op één van de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en d, van de Vw 2000. Eiser heeft daarnaast een beroep gedaan op het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de Definitierichtlijn), omdat er volgens eiser in Irak sprake is van de uitzonderlijke situatie als bedoeld in die bepaling.

2.6. Ter beoordeling van de rechtbank is aldus tot de vraag of het bestreden besluit van 4 juni 2009 de rechterlijke toets kan doorstaan. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

2.7. Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

a. die verdragsvluchteling is;

Procedurenummer: AWB 09 / 22944

3

- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. (...)
- d. voor wie terugkeer naar een land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van voor bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar. (...)."

2.8. Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(...)

- k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);
- l. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn. (...)."

2.9. Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

2.10. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken.

2.11. Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.12. Daargelaten of aan eiser kan worden tegengeworpen dat hij onvoldoende documenten ter staving van zijn reisroute en asielaanvraag heeft overgelegd, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij toerekenbaar geen documenten ter staving van zijn identiteit en/of nationaliteit heeft overgelegd, hetgeen overigens ook niet door eiser is betwist.

2.13. Met betrekking tot de gestelde omstandigheid dat eiser zijn paspoort in Syrië heeft weggegooid, overweegt de rechtbank dat het binnen de verantwoordelijkheid van eiser ligt om zijn paspoort mee te nemen. Het ontbreken daarvan is, nu eiser dit heeft weggegooid, toerekenbaar.

2.14. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat in het geval van eiser het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 van toepassing is.

Procedurennummer: AWB 09 / 22944

4

2.15. Als zich de omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II, 1998-1999, 26 732, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de desbetreffende vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.16. De beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling naar voren gebrachte feiten, behoort tot de primaire verantwoordelijkheid van verweerder. In zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen. De rechter dient verder met de terughoudendheid als hiervoor omschreven te toetsen of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vermoedens van de vreemdeling die deel uitmaken van de gebeurtenissen die volgens zijn asielaas hebben plaatsgevonden, niet plausibel te achten zijn en dientengevolge eveneens niet als geloofwaardig kunnen worden geacht. Bij de toetsing door de rechter van het standpunt van verweerder omtrent het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan de niet ongeloofwaardig geachte feiten en omstandigheden ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer naar het land van herkomst te wachten staat, is voor evenbedoelde terughoudendheid evenwel geen plaats. Die vermoedens maken immers deel uit van de door de vreemdeling op die feiten en omstandigheden gebaseerde vrees voor vervolging of voor schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

2.17. Voor het onderhavige beroep betekent het voorgaande naar dezerzijds oordeel het volgende.

2.18. Blijkens het in het bestreden besluit geïncorporeerde voornemen en het verhandelde ter zitting heeft verweerder de verklaringen van eiser omtrent de oproep om zich bij de Badr-brigade aan te sluiten, de beschieting na het verlaten van de sportschool en de verdwijning van zijn vader en broers, geloofwaardig geacht. De subjectieve vrees die eiser ontleent aan deze geloofwaardig geachte feiten, acht verweerder evenwel niet reëel. Verweerder schrijft die gebeurtenissen toe aan de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Bij deze overweging heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiser niet weet door wie hij is beschoten en dat evenmin is gebleken dat de beschieting een op eiser gerichte actie betrof. Dat eiser is beschoten omdat hij een (lokaal) bekende sporter is, heeft verweerder niet aannemelijk geacht. Met betrekking tot het feit dat de vader van eiser en zijn broers zijn meegenomen door onbekende personen, heeft verweerder gesteld dat hieruit niet blijkt dat eiser vanwege de opvattingen en uitlatingen van zijn vader moest vrezen voor zijn leven. Bovendien weet eiser niet wie zijn vader en broers hebben meegenomen. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser, gedurende de periode van een jaar voor zijn vertrek uit Irak, geen problemen meer heeft ondervonden in Irak ondanks dat hij werkzaam is geweest als bouwvakker.

2.19. Eiser heeft in dit kader onder meer aangevoerd dat hij weliswaar gedurende het laatste jaar geen problemen van de Badr brigade en het Al Mehdi-leger meer heeft ondervonden, maar dat dit kwam omdat hij in die periode niet traceerbaar is geweest voor zijn bedreigers. Eiser is zich immers blijven verplaatsen tussen onderduikadressen voornamelijk bij zijn familie.

Procedurenummer: AWB 09 / 22944

5

Omdat hij veel (verre) familie heeft die door heel woont, was het voor eiser - gelet op feit dat Bagdad miljoenen inwoners heeft en een zeer uitgestrekte stad is - mogelijk om gedurende bijna een jaar buiten het zicht van zijn bedreigers te blijven, ondanks dat hij in die periode werkzaamheden als bouwvakker heeft verricht. Daarnaast heeft eiser aangevoerd dat hij in de periode tot eind 2007 alleen heeft gewerkt om te overleven en dat hij steeds na zijn werk weer direct is ondergedoken. Voorts heeft eiser aangevoerd dat de vader van eiser en zijn gezin overduidelijk anti-islamitisch gedrag hebben vertoond en dat, gelet op de in Irak gebruikelijke wijze van het toerekenen van de houding van gezinsleden aan de overige gezinsleden, eiser alleen op deze grond al te vrezen heeft voor vervolging.

2.20. De rechtbank is van oordeel dat verweerder bij het bestreden besluit op goede gronden heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op één van de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000, omdat de vermoedens van de vreemdeling die deel uitmaken van de gebeurtenissen die volgens zijn asielrelaas hebben plaatsgevonden, niet plausibel zijn en mitsdien ook niet geconcludeerd kan worden dat eiser bij terugkeer te vrezen heeft voor vervolging of een behandeling die in strijd is met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM.

2.21. De rechtbank overweegt dienaangaande dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat, indien eiser daadwerkelijk te vrezen zou hebben van de Badr Brigade vanwege zijn sportactiviteiten dan wel het niet aansluiten bij deze Brigade of van het Al Mehdi leger vanwege het gedrag van zijn vader, dat dan niet valt in te zien waarom deze groeperingen eiser niet hebben opgezocht gedurende het jaar dat hij op verschillende plekken bij vooral zijn familie (zijn zus, een oud-tante van vaders zijde en een oom van moederszijde) heeft verbleven. Dat in Irak sprake is van grote families en ook verder verwijderde verwanten oom en tante worden genoemd, doet aan het vorenstaande niet af, nu eiser ook bij zijn zus heeft verbleven. Verder is weliswaar Bagdad een miljoenenstad, maar volgens de verklaringen tijdens zijn eerste gehoor (pagina 5) - heeft eiser heeft nog tot november 2007 gewerkt in zijn eigen woonwijk en daar ook tot dat tijdstip gewoond (pagina 7 en 8). Naar de rechtbank begrijpt, heeft verweerder geen geloof gehecht aan de latere verklaring van eiser dat hij sinds eind mei/begin juni 2007 niet meer bij zijn ouders heeft gewoond en heeft gewerkt in zijn woonwijk. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser ook geen duidelijke verklaring waarom de in het eerste gehoor genoemde tijdstippen tot wanneer hij bij zijn ouders heeft gewoond en in zijn eigen woonwijk als bouwvakker werkzaam is geweest, nadien zijn gewijzigd. Het vorenstaande doet er overigens niet aan af dat eiser ook indien hij in mei/begin juni 2007 uit zijn ouderlijk huis zou zijn vertrokken en sedertdien niet meer werkzaam zou zijn geweest, geen problemen heeft ondervonden tot zijn vertrek in augustus 2008. Nu eiser verder ook heeft gesteld een (lokaal) bekende bokser te zijn, ligt te meer voor de hand dat eiser traceerbaar was als hij gezocht zou worden en bij zijn zus en andere familieleden heeft verbleven. De rechtbank kan verweerder dan ook volgen in diens opvatting dat de geloofwaardig geachte gebeurtenissen veeleer toe te schrijven zijn aan de algemene veiligheids situatie in het land van herkomst van eiser dan aan andere omstandigheden.

2.22. Bijgevolg heeft verweerder terecht en op goede gronden besloten dat eiser geen verdragsvluchteling is en heeft verweerder hem derhalve een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 kunnen weigeren.



Procedurenummer: AWB 09 / 22944

6

2.23. Met betrekking tot de vraag of eiser mogelijk in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, overweegt de rechtbank het volgende.

2.24. Volgens het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) van 30 oktober 1991 in zaak nr. 13163/87, Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat de desbetreffende vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

2.25. Volgens rechtsoverweging 116 van het arrest van het EHRM van 17 juli 2008 in zaak nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/329) zijn evenbedoelde specifieke individuele kenmerken evenwel niet vereist, indien de desbetreffende vreemdeling aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, zoals aan de orde was in het arrest van het EHRM van 11 januari 2007 in zaak nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland (JV 2007/30).

2.26. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 8 juni 2009 in zaak nr. 200900007/1/V2 volgt uit rechtsoverweging 116 van voormeld arrest van het EHRM van 17 juli 2008, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, niet dat reeds het enkele behoren tot een kwetsbare minderheidsgroep, als bedoeld in paragraaf C2/3.1.3. van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000), voldoende is om te concluderen dat ten aanzien van de desbetreffende vreemdeling bij terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. De in die rechtsoverweging, bij wijze van uitzondering, vermelde situatie waarin de desbetreffende vreemdeling naast het behoren tot de betrokken groep geen nadere specifieke individuele kenmerken aannemelijk hoeft te maken, doet zich eerst dan voor indien aannemelijk gemaakt is dat die groep systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen.

2.27. Eiser heeft in dit kader gesteld, onder verwijzing naar de UNHCR Eligibility Guidelines van april 2009, dat hij in zijn hoedanigheid als (lokaal) bekende bokser bij terugkeer naar Irak gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Ter zitting heeft eiser tevens verwezen naar het Country of Origin Information Report van het UK Home Office van 12 januari 2009. De rechtbank overweegt als volgt.

2.28. Niet gebleken is dat sporters in Irak een zodanige risicogroep zijn, dat reeds vanwege het enkel behoren tot die groep, los van de vraag of eiser dat behoren tot die categorie voldoende aannemelijk heeft gemaakt, betekent dat hij te vrezen heeft voor een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Voor zover sporters derhalve als een kwetsbare minderheidsgroep zijn aan te merken, is met het behoren tot die groep het zogenoemde individualiseringsvereiste niet opzij gezet.

Met betrekking tot dit individualiseringsvereiste overweegt de rechtbank dat niet is gebleken van specifiek op de persoon van verdachte gerichte bedreigingen vanwege het zijn van een (lokaal) bekende bokser is.

Procedurenummer: AWB 09 / 22944

7

De rechtbank verwijst in dit verband naar het onder 2.21 overwogene met betrekking tot het realiteitsgehalte van de door eiser uitgesproken vrees. Het beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef onder b, van de Vw 2000 faalt derhalve in zoverre.

2.29. Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn overweegt de rechtbank als volgt.

2.30. Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn wordt in die richtlijn verstaan onder "persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt": een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

2.31. Volgens artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bestaat ernstige schade uit ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.32. Volgens artikel 18 van de Definitierichtlijn verlenen lidstaten de subsidiaire-beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.33. In de uitspraak van 25 mei 2009 (LJN: BI4791) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) geoordeeld dat uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C 465/07, Elgafaji tegen Nederland (JV 2009/111), gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, kan worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet volgens de Afdeling in de aldus vereiste bescherming; aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden bestreken en laatstgenoemde bepaling – gezien de daaraan door het EHRM gegeven uitleg in het meergenoemde arrest van 17 juli 2008 ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

2.34. De rechtbank ziet geen aanleiding om de Afdeling niet in dit oordeel te volgen en overweegt in dit kader voorts als volgt.

Procedurenummer: AWB 09 / 22944

8

2.35. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat in Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin personen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een behandeling of bestraffing die door artikel 3 van het EVRM wordt verboden. De situatie in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder is volgens verweerder niet zodanig uitzonderlijk dat er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Dat er in delen van Irak gezegd kan worden dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict doet aan het vorenstaande niet af, aldus verweerder. Dat de situatie niet een zo uitzonderlijke is als wordt bedoeld in de relevante bepaling, wordt volgens verweerder bevestigd door de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake F.H. tegen Zweden van 20 januari 2009 (JV 2009/74) en NA tegen het Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (JV 2008/329) waarin het EHRM heeft overwogen dat, hoewel de algemene situatie in Irak onzeker en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert bij gedwongen terugkeer naar het land. Het moet volgens verweerder gaan om "the most extreme cases of general violence", waarvan in Bagdad volgens verweerder geen sprake is.

2.36. Eiser heeft in de gronden van beroep een beroep gedaan op de UNHCR Eligibility Guidelines (de Guidelines) van april 2009 waaruit volgens eiser blijkt dat er in Bagdad sprake is van de uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. In het door eiser aangehaalde rapport van de UNHCR van april 2009 is, voor zover van belang vermeld:

*"In those countries in which such asylum-seekers are not recognized under the 1951 Convention because of the way the Convention criteria are interpreted, international protection should be afforded through the application of an extended refugee definition, where this is available, or otherwise through a complementary form of protection. In such cases, UNHCR considers that asylum-seekers originating from the five Central Governorates who are found not eligible for refugee status should be considered to be at risk of serious harm in the situation of armed conflict which is ongoing in Iraq and should, therefore, be accorded a form of complementary protection."*

Verder is in de voetnoot bij deze alinea vermeld:

*"In the European Union, where the term "subsidiary protection" is used, UNHCR considers that asylumseekers originating from the Central Governorates of Baghdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa and Salah Al-Din who are not found to be refugees should receive subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Directive (Council Directive 2005/85/EC of 1 December 2005 on Minimum Standards on Procedures in Member States for Granting and Withdrawing Refugee Status, 2 January 2006. <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4394203c4.html>). Applying the reasoning of the European Court of Justice in *Elgafaji v. Netherlands State Secretary of Justice* (Case C-465/07, 17 February 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/499aaee52.html>), UNHCR considers the degree of violence which characterizes the ongoing armed conflict in those areas to be of such a high level that there are substantial grounds for believing that a civilian, if returned to those areas, would, solely because of his/her presence in those areas, face a real risk of being subject to a serious and individual threat to his/her life or person."*

Procedurenummer: AWB 09 / 22944

9

2.37. De rechtbank is onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 21 augustus 2009 (gepubliceerd op [www.rechtspraak.nl](http://www.rechtspraak.nl), LJN: BJ6304) van oordeel dat de enkele verwijzing naar de uitspraken van het EHRM, welke uitspraken bovendien dateren van vóór de datum het UNHCR-rapport van april 2009, onvoldoende is ter onderbouwing van het standpunt dat er in de bovengenoemde vijf provincies geen sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

2.38. Verweerder heeft zich echter bij het verweerschrift in aanvulling op de verwijzing naar eerdergenoemde uitspraken van het EHRM op het standpunt gesteld dat de UNHCR weliswaar dient te worden aangemerkt als gezaghebbende bron, doch dat verweerder de UNHCR niet volgt in haar betoog dat elke Iraakse asielzoeker afkomstig uit bovengenoemde vijf provincies in aanmerking moet komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Verweerder heeft ter zitting aangevoerd dat in de eerder genoemde uitspraak van het EHRM van 20 januari 2009 is overwogen dat er geen sprake is van schending van artikel 3 van het EVRM. Bij deze uitspraak van het EHRM is tevens verwezen naar de Guidelines van 2007. Nu de situatie sinds 2009 niet is verslechterd, maar eerder is verbeterd, kan een beroep op 3 van het EVRM onder verwijzing naar de Guidelines van 2009 evenmin slagen. Eiser heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat er in Bagdad ten tijde van het bestreden besluit sprake was van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, aldus verweerder.

2.39. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

2.40. De rechtbank stelt vast dat het door eiser aangehaalde UNHCR-rapport, blijkens de vermelding van de geraadpleegde bronnen, is betrokken bij de totstandkoming van het algemeen ambtsbericht van mei 2009. Blijkens het ambtsbericht is er in het noorden van Centraal-Irak, Bagdad, West Irak en enkele delen van Zuid-Irak sprake van een gewapend conflict. De rechtbank stelt vervolgens vast dat in het algemeen ambtsbericht wordt geconstateerd dat de veiligheidssituatie in onder meer Bagdad in de verslagperiode zeer onstabiel was. Er vonden regelmatig ernstige geweldsincidenten plaats, waaronder zware bomaanslagen. Daarnaast werden burgers geconfronteerd met schietpartijen, moordaanslagen, ontvoeringen, bedreigingen en intimidatie (p. 16-17). In zoverre komen de bevindingen in het algemeen ambtsbericht overeen met die van de UNHCR in de Guidelines. Anders dan in die Guidelines wordt in het algemeen ambtsbericht echter geen standpunt ingenomen over de vraag of zich in Bagdad een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn voordoet. Uit de enkele weergave van het standpunt van de UNHCR in het algemeen ambtsbericht kan niet worden afgeleid dat de conclusie van de UNHCR, dat zich een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15c van de Definitierichtlijn voordoet, door de minister van Buitenlandse Zaken wordt gedeeld. Het is blijkens de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 (gepubliceerd op [www.rechtspraak.nl](http://www.rechtspraak.nl), LJN: BH3646) verder aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, te beoordelen of de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging loopt.

Procedurennummer: AWB 09 / 22944

10

Voor zover de UNHCR de veiligheidsituatie in Bagdad anders beoordeelt dan verweerder, overweegt de rechtbank dat de veiligheidsituatie in Irak zeer complex is en op uiteenlopende wijze gewaardeerd kan worden. In dit verband wordt opgemerkt dat het betreffende rapport met name beoogt "to assist decision-makers, including UNHCR staff, Governments and private practitioners, in assessing the international protection needs of asylum-seekers from a given country". Vanuit die specifieke invalshoek bieden de Guidelínes en de overigens bekende gegevens omtrent de situatie in het land van herkomst van eiser naar het oordeel van de rechtbank, ook al is de veiligheidssituatie zorgwekkend te noemen, onvoldoende aanknopingspunten voor de conclusie dat in Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. De rechtbank ziet zich in dit verband gesteund door een uitspraak van de Afdeling van 23 december 2009, zaaknummer 200907502/1/V2 (gepubliceerd op 4 januari 2009 op [www.raadvanstate.nl](http://www.raadvanstate.nl)).

2.41. Het beroep op het 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de V.w. 2000 faalt derhalve eveneens voor zover daarbij een beroep is gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

2.42. Ten aanzien van het standpunt dat er een categoriaal beschermingsbeleid zou moeten gelden voor Irak, overweegt de rechtbank als volgt.

2.43. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat voor beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Irak onvoldoende aanleiding bestaat nu de veiligheidssituatie in Irak nog niet duurzaam is verbeterd. Voorts heeft eiser in dit kader opgemerkt dat de door verweerder gestelde samenhang met het beleid van andere landen evenmin de beleidswijziging rechtvaardigt, omdat een aantal Europese landen wel een beleid van categoriale bescherming voeren voor asielzoekers uit Irak.

2.44. Ter zake de beoordeling van de algemene situatie in het land van herkomst komt verweerder een ruime beoordelingsruimte toe, welke de toepasselijke rechterlijke toetsing slechts dan niet kan doorstaan indien verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan niet in redelijkheid tot een bepaalde beoordeling heeft kunnen komen. De rechtbank dient bij die toetsing het oordeel over de algehele situatie in het land van herkomst, dat tot stand pleegt te komen in samenspraak met en met instemming van de Tweede Kamer der Staten Generaal, in beginsel te respecteren. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling van 20 augustus 2002 (LJN: AF9253).

2.45. Blijkens de uitspraak van de Afdeling van 27 juli 2009 (gepubliceerd op [www.raadvanstate.nl](http://www.raadvanstate.nl), 200902294/1/V2) biedt het algemene ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van juni 2008, de brief van Amnesty International van 6 oktober 2008 en de brief van Vluchtelingenwerk Nederland van 1 oktober 2008, gelet op voornoemde beleidsvrijheid, geen aanleiding voor het oordeel dat de staatssecretaris niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten het beschermingsbeleid voor Centraal-Irak te beëindigen. De Afdeling heeft bij haar oordeel het standpunt betrokken dat in een aantal Europese landen wel een beleid van categoriale bescherming wordt gevoerd en dat de veiligheidssituatie thans niet beter is dan ten tijde van het nemen van het besluit van verweerder waarbij het afgeschafte categoriale beschermingsbeleid werd ingesteld.

Procedurennummer: AWB 09 / 22944

11

2.46. De rechtbank ziet geen aanleiding om de Afdeling niet in dit oordeel te volgen. Het beroep van eiser op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, faalt derhalve eveneens.

2.47. Het beroep zal ongegrond worden verklaard. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

2.48. Mitsdien wordt beslist als volgt.

### 3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. F.H. Machiels in tegenwoordigheid van mr. R.P. van der Pijl als griffier en in het openbaar uitgesproken op **13 JAN 2010**

w.g. mr. R.P. van der Pijl,  
griffier

w.g. mr. F.H. Machiels  
rechter

Voor eensluidend afschrift:  
de griffier,

verzonden op: **13 JAN 2010**

Een belanghebbende en het bestuursorgaan kunnen tegen deze uitspraak binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

MR. I.K. KOLEV ADVOCaat

GESCHILLENCOMMISSIE  
ADVOCATUUR

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
10 FEB 2010	
ZAAKNR.	201001521
AAN:	√2
BEHANDELD: DD:	RB PAT:

Raad van State  
Afdeling bestuursrechtspraak

Postbus 16113

2500 BC DEN HAAG  
PER FALKCOURIER & PER TELEFAX: 070 365 13 80Uw brief van  
n.v.t.Ons kenmerk  
H10.027/jhDatum  
10 februari 2010Inzake  
Het hoger beroep vanUw kenmerk  
nieuw

Bijlage(n)

Edelgrootachtbaar College,

Hierbij doe ik u toekomen een hoger beroepschrift vreemdelingenzaken in bovengenoemde zaak met het vriendelijke verzoek dit welwillend in behandeling te nemen.

Inmiddels verblijft,

Hoogachtend,

I.K. Kolev

*Toevoeging aangevraagd bij Raad voor Rechtsbijstand Den Bosch d.d. 29 januari 2010*

## HOGER BEROEPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN

Raad van State  
Afdeling Bestuursrechtspraak  
te 's-Gravenhage

<b>RAAD VAN STATE</b>	
INGEKOMEN	
10 FEB 2010	
ZAKENNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

### GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN:

, van Iraakse nationaliteit, geboren op  
wonende te , aan de , te dezer zake woonplaats kiezende te Hapert,  
Gemeente Bladel aan de Oude Provincialeweg 46, ten kantore van de advocaat mr I.K. Kolev, die ten  
deze door appelland bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van Hoger Beroep en het  
ondertekenen van het Hoger Beroepschrift;

Dat het Hoger Beroep zich richt tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,  
nevenzittingsplaats Roermond van 13 januari 2010, onder procedurenummer AWB 09/22942  
BEPTDN MA, waarvan een afschrift aan dit hoger beroepschrift is gehecht. (productie 1).

In de bestreden beschikking heeft de Rechtbank enerzijds geoordeeld dat, aangaande het individueel  
asielrelaas, dat de vermoedens van appelland met betrekking tot vrees voor vervolging bij terugkeer  
naar Irak niet plausibel zijn. Voorts de heeft de Rechtbank geoordeeld dat verzoeker geen subsidiaire  
bescherming toekomt op grond van artikel 15 aanhef onder C van de Definitierichtlijn waarbij de  
rechtbank heeft geoordeeld dat geen uitzonderlijke situatie als in de Definitierichtlijn beschreven in  
Centraal Irak bestaat.

### Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat verzoekers vermoedens die bij hem een vrees voor  
vervolging hebben gegenereerd niet plausibel zijn.

Dergelijke vermoedens althans het realiteitsgehalte daarvan kunnen en dienen door de rechtbank vol  
te worden getoetst, en derhalve met inachtneming van alle omstandigheden van het geval.

Naar appelland meent heeft de Rechtbank ten onrechte niet het cumulatief effect van de door appelland  
beschreven persoonlijke omstandigheden en gebeurtenissen in aanmerking genomen, maar in plaats  
daarvan de nadruk gelegd op de omstandigheid dat appelland, ook nadat een gewapende groep een



inval in appellants ouderlijke woning had gedaan, nog een aantal maanden voor diens vlucht in Irak heeft kunnen verblijven zonder dat hij daarbij concrete problemen heeft ondervonden.

Voor de goede orde herhaald appellant nog eens de cumulatie van factoren die zijns inziens door de rechtbank in de beoordeling hadden dienen te worden betrokken en die tezamen maken dat appellants vermoedens als plausibel dienen te worden beschouwd.

Appellant is een niet belijdend shiitisch moslim en afkomstig uit een gezin met een duidelijke communistische voorkeur welke door de pater familias niet onder stoelen of banken werd gestoken. Appellant is persoonlijk benaderd en aangesproken door een contactpersoon van een van de shiitische strijdgroepen in Irak waarbij hem overduidelijk te kennen is gegeven dat hij zich diende aan te sluiten waarbij hem duidelijk werd gemaakt dat indien hij niet voor deze groep zou kiezen, hij als tegenstander zal worden beschouwd.

Appellant beheerst de Engelse taal goed, en is derhalve een potentiële tolk en derhalve een bron van inlichtingen en potentiële infiltratiemogelijkheden

Appellants vader stond onder verscherpt toezicht van de shiitische beweging en is uiteindelijk ontvoerd samen met een broer van appellant. Nadien is door strijdgroepen naar appellant geïnformeerd.

Deze cumulatie van factoren maakt dat in de omstandigheden in Irak zoals die blijken uit de landeninformatie waar appellant een beroep op gedaan heeft, dat zijn vrees voor vervolging een reële is en dat zijn vermoedens omtrent het risico wat hij loopt bij terugkeer naar Irak, als plausibel dienen te worden beschouwd.

Appellant wordt immer geassocieerd met een gezin waarin alcoholgebruik en vrij denken plaatsvond. Appellant is zelf geen praktiserend moslim, heeft door zijn achtergrond een kennelijk meerwaarde voor een van de strijdende groeperingen en heeft geweigerd zich daarbij aan te sluiten. De omstandigheid dat appellant zich nog een aantal maanden verborgen heeft kunnen houden bij familie en stamleden en zich daardoor aan problemen heeft weten te onttrekken doet aan de plausibiliteit van de vrees niet af.

De stam heeft een redelijk grote omvang. Stamleden zijn ook in Irak niet geneigd elkaar te verraden en er bestaat in Irak geen gecentraliseerde bevolkingsinformatie noch een sluitende registratie van verblijfplaatsen. De omstandigheid dat iemand door onder te duiken, zelfs als hij zich af en toe op straat begeeft zich aan vervolging heeft weten te onttrekken, betekent niet dat de vrees voor vervolging daardoor afwezig of niet plausibel geraakt.

Appellant benadrukt dat hij, na de inval in de ouderlijke woning geen werkzaamheden meer heeft verricht. De Iraakse autoriteiten zijn niet in staat of bereid (door de vele infiltraties van extremisten) enige mate van bescherming tegen vervolging te bieden.

Ten onrechte heeft de rechtbank dan ook de vermoedens van appellant waaruit zijn vrees voor vervolging voortvloeit als onvoldoende plausibel aangemerkt.

#### 15c Definitierichtlijn.

Appellant heeft een beroep gedaan op het arrest van het Europees Hof van Justitie inzake El Gafaji van 17 februari 2009 (JV 2009-111).

De rechtbank komt tot het oordeel dat, voor appellant betreft, er geen sprake is van een zodanige uitzonderlijke situatie dat hij subsidiaire bescherming ingevolge de Definitierichtlijn behoeft.

De rechtbank heeft daarbij echter miskent dat artikel 15 aanhef c Definitierichtlijn, zoals ook uit het arrest El Gafaji blijkt een groot aantal gradaties van gevaar en situaties beschrijft welke afhankelijk van de omstandigheden van het geval al dan niet nopen tot verlening van subsidiaire bescherming. Niet slechts ziet bovengenoemd arrest op een zodanig ernstige totaal geweldsituatie bij welke aanwezigheid van elke burger het risico op ernstige schade met zich meebrengt. Dit is hetgeen is beoordeeld in het NA-arrest van het EHRM van 17 juli 2008.

Er bestaan echter ook gevallen waarin groeperingen of groepen personen stelselmatig worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Echter, er bestaat ook de situatie waarin de mensenrechtensituatie in een land van herkomst geen totaal geweldsituatie vormt, maar wel zodanig ernstig is dat deze situatie in combinatie met zeker individuele omstandigheden maken dat het risico op ernstige schade voorzienbaar is.

Een vreemdeling zal dan tot op zekere hoogte aannemelijk dienen te maken dat hij het risico loopt specifiek te worden geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Het betreft hier de situatie waarin het willekeurig geweld in een land zodanige vormen aanneemt dat minder hoge eisen mogen worden gesteld aan het aannemelijk maken van specificiteit van persoonlijke omstandigheden.

Meer in het bijzonder verwijst appellant hier naar paragraaf 39 van het hierboven genoemde arrest El Gafaji.

Uw Afdeling heeft reeds geoordeeld dat de geweldsituatie in Centraal Irak door verweerder niet als zodanig ernstig behoefde te worden beoordeeld dat sprake is van een zogenaamd totaalgeweldsituatie waarin eenieder louter door diens aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Appellant echter heeft een aantal persoonlijke omstandigheden aangevoerd die maken dat hij vanwege diens achtergrond een groter risico loopt op ernstige schade dan een willekeurige Irakese burger zonder –hem al dan niet toegedichte – politieke of religieuze overtuigingen.

Dat betekent in het geval van appellant dat hij gezien diens persoonlijke achtergronden en omstandigheden ook in een minder dan totaalgeweldsituatie een reëel risico loopt op ernstige schade en derhalve in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming ex 15 aanhef c Definitierichtlijn juncto 29 aanhef b VW 2000.

De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Kosten rechtens,

Hapert, 10 februari 2010



mr. I.K. Kolev

advocaat